

Arrest

nr. 345 473 van 23 april 2026
in de zaak RvV X / IX

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. HARDY
Rue de la Draisine 2/004
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 28 mei 2025 hebben ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 april 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 september 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 oktober 2025.

Gelet op het uitstel ter terechtzitting van 27 oktober 2025 waarbij de behandeling van de zaak wordt uitgesteld naar de zitting van 24 november 2025 om 10 uur.

Gelet op de beschikking van 27 oktober 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 november 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. ALLYNS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. HAEGEMAN, *loco* advocaat J. HARDY. Verwerende partij is niet verschenen, noch vertegenwoordigd.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Eerste verzoekende partij (hierna: verzoekster) en tweede verzoekende partij (hierna: verzoeker), partners, zijn van Colombiaanse nationaliteit. Zij verzoeken op 16 oktober 2024 beiden om internationale bescherming.

1.2. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, worden de dossiers van verzoekers op 27 december 2024 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS).

1.3. Op 30 januari 2025 worden verzoekers gehoord op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (hierna: het CGVS).

1.4. Op 29 april 2025 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) in hoofde van verzoekers een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen betreffen de thans bestreden beslissingen.

1.5. De bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoekster, luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren op 26 juni 1998 in Miraflores in het departement Guaviare. U heeft gewoond op verschillende plekken in Colombia, maar voor uw vertrek uit Colombia woonde u in Pereira, gelegen in het departement Risaralda. U bent getrouwd met [D. R., A. F.] (o.v. X en CG X)

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming voert u de volgende feiten aan. In juni of juli 2018 werden u en uw man Felipe bedreigd in Restrepo, waar jullie toen woonden. Jullie werden bedreigd door mannen op moto's, die zeiden dat ze jullie daar niet meer wilden zien, of dat ze jullie anders zouden meenemen. Jullie trokken om deze reden weg uit Restrepo.

In 2023 ontving uw moeder, [O. M. I.](o.v. X en C.G. X), een oproep waarbij haar verteld werd dat ze gronden terug zou kunnen krijgen in Miraflores. Uw moeder vond het echter verdacht, en belde daarom naar het officiële bureau hiervoor. Zij zeiden dat ze niet gebeld hadden, en dat het om een oplichting zou kunnen gaan. Daarna begonnen zowel zij als u oproepen met bedreigingen te ontvangen.

In januari 2024 was uw echtgenoot zijn moeder gaan bezoeken in Restrepo. In mei 2024 was uw echtgenoot met de motor aan het rijden, toen hij zag dat er moto hem volgde. Omdat hij hem probeerde af te schudden, is hij gebotst tegen het busje dat voor hem stond. Begin juli 2024 had u uw pc te online koop gezet. U werd hierbij opgelicht. U werd ook gebeld, en ze zeiden dat ze u reeds voldoende waarschuwingen hadden gegeven. Eind juli 2024 werd uw moeder in Manizales aangesproken door een meisje die naar u vroeg. U denkt dat dit het meisje was die u opgelicht had. In september 2024 was u samen met uw man onderweg van de universiteit naar uw huis, toen er twee mannen met een motor op jullie afkwamen. Ze zeiden dat jullie Pereira dienden te verlaten. Ze zeiden dat ze wisten waar uw moeder en zus woonden.

U verliet Colombia op 13 oktober 2024. U kwam Frankrijk binnen op 14 oktober 2024. U kwam België binnen op 16 oktober 2024, en u deed een verzoek op internationale bescherming op diezelfde dag, samen met uw echtgenoot [D. R., A. F.] en uw moeder. Uw minderjarige zus V. A. 5...° reisde mee met uw moeder naar België. Bij terugkeer naar Colombia vreest u gedood te worden door de FARC, of dat ze uw minderjarige zus zouden rekruteren.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u de volgende documenten voor: uw paspoort en het paspoort van uw echtgenoot. U legt ook kopieën van de volgende documenten: uw identiteitskaart, de identiteitskaart van uw man, het rijbewijs van uw man, correcties bij de vragenlijsten CGVS van zowel uzelf, uw man, als uw moeder, opgesteld op 20 december 2024, het attest van gedwongen verplaatsingen op naam van uw moeder, het uittreksel uit het slachtofferregister Unidad para las víctimas dd. 14/11/2024; de resolutie over de gedwongen ontheemding van uw moeder in 2018, de resolutie over de gedwongen ontheemding van uzelf en uw echtgenoot uit 2018, uw huwelijksakte, het registratieformulier van een klacht bij de Fiscalía, documentatie van de reis van Bogota naar Brussel, de klacht van de oplichting, documentatie in verband met de assistentiehonden, de klacht bij de Fiscalía, twee foto's van de laptopdiefstal, een foto van het motorongeval van uw man, uw bankafschriften, en een filmpje van een moto die tegen de beschadigde carrosserie van een wagen ligt.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden besloten dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève. U maakt evenmin een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk. Dit omwille van volgende redenen:

1. Een aantal van de door u aangehaalde problemen zijn niet geloofwaardig

•De bedreiging in september 2024

Zowel uzelf, als uw moeder, als uw echtgenoot, verklaren bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat de gebeurtenis die ertoe geleid heeft dat jullie de beslissing namen om het land te verlaten, de twee mannen op de motor waren die u en uw man bedreigden in september 2024 (vragenlijst CGVS, vragenlijst CGVS F. (...), en vragenlijst CGVS Inelda (zie doc 1 in de blauwe map)). Deze verklaringen kunnen onmogelijk kloppen, want jullie vliegtickets werden reeds gekocht op 5 april 2024 (zie doc 12), een half jaar eerder dus. Ook regelde u al de nodige papieren voor het transport van uw honden (CGVS, p. 9; CGVS F. (...), p. 7). Dat jullie jullie vliegtickets reeds kochten, op het moment dat jullie rechtstreekse vluchtaanleiding zich nog niet afgespeeld had, komt de geloofwaardigheid van deze gebeurtenis niet ten goede, alsook niet jullie algemene geloofwaardigheid.

•De bedreiging in Restrepo

Ook bij de bedreiging in 2018 in Restrepo, die volgens uw echtgenoot ook de reden is dat jullie in 2024 geveiseerd worden (vragenlijst CGVS F. (...)), kunnen vraagtekens geplaatst worden. Jullie verklaren namelijk meerdere varianten van deze feiten. Eerst zegt u dat er vier mannen uit een wagen kwamen (vragenlijst CGVS), om dan op uw persoonlijk onderhoud op het CGVS aan te geven dat u verschillende gebeurtenissen door elkaar gehaald had, en dat het eigenlijk twee mannen op twee moto's waren (CGVS, p. 3). Uw echtgenoot verklaart bij DVZ dan weer dat het om drie mannen ging (vragenlijst CGVS F. (...)). Ook verklaart u bij DVZ dat ze hem geslagen zouden hebben (vragenlijst CGVS), terwijl F. (...) bij DVZ verklaart dat ze hem niet geslagen hebben, maar enkel bedreigd (vragenlijst CGVS F. (...)). Dat jullie veeltallige variaties van deze gebeurtenis verklaren, maakt deze gebeurtenis weinig geloofwaardig.

•De dreigtelefoontjes naar uw moeder

Waar u bij DVZ nog verklaart dat de reden van uw vertrek uit Colombia de bedreiging van de mannen op de moto in september 2024 was (vragenlijst CGVS), verklaart u op het CGVS plots dat de reden dat u naar hier gekomen bent, het proces van de teruggave van de gronden van uw moeder zou zijn (CGVS, p. 5). Dit gegeven haalt noch u, noch uw echtgenoot aan bij DVZ (vragenlijst CGVS), en hierdoor kunnen vraagtekens rond de ernst van dit vluchtmotief geplaatst worden.

Bovendien lijkt het hier eerder om een oplichting te gaan, aangezien u verklaart dat het officiële bureau tegen uw moeder had gezegd dat ze niet gebeld hadden, en dat het om een oplichting zou kunnen gaan (CGVS, p. 8). Dat uw moeder niet werkelijk haar gronden zou terugkrijgen, maar toch omwille van het mogelijke terugkrijgen van de gronden met de dood bedreigd zou worden, is weinig aannemelijk.

Uw moeder geeft tegenstrijdige tijdlijnen voor deze oproepen. Op het CGVS verklaart zij dat de oproepen in verband met het terugkrijgen van de gronden begonnen in juli a augustus 2023 (CGVS Inelda, 11 (zie doc 2 in de blauwe map), terwijl zij bij DVZ verklaart dat de oproepen begonnen in april of mei 2024 (vragenlijst CGVS Inelda).

2. Uw gedrag valt niet overeen te stemmen met het gedrag van een persoon met een gegronde vrees voor vervolging

U verklaart dat u nog voor u de tickets kocht begin april, al een staal opstuurde om de procedure voor uw honden in orde te krijgen, om naar hier te kunnen vliegen met hen, en dat dat een lang proces zou zijn (CGVS, p. 9). Uw echtgenoot verklaart dat het op 20 februari was dat jullie de procedure voor de honden in gang gestoken hadden (CGVS F. (...), p. 7). Jullie vlucht uit Colombia viel uiteindelijk pas in oktober (zie doc 12), wat acht maanden na het in gang zetten van het proces om het land te verlaten valt. U verklaart dat u een lukrake datum koos, gebaseerd op hoeveel tijd u nodig zou hebben om de documenten van de honden in orde te brengen (CGVS, p. 9). Van een persoon die een vrees kent die zodanig ernstig van aard is, dat het internationale bescherming zou rechtvaardigen, kan verwacht worden dat die alles in het werk stelt om zich zo snel mogelijk in veiligheid te brengen, en niet eerst nog acht maanden in het land van herkomst zou verblijven, om dan pas te vertrekken. Bovendien gaven jullie in eerste instantie aan vertrokken te zijn omwille van de achtervolging door de twee mannen om de moto in september 2024.

3. De overige door jullie aangehaalde feiten tonen niet aan dat jullie vervolgd werden of zullen worden bij een terugkeer naar Colombia

•De feiten van begin juli 2024 omhelzen slechts een diefstal.

Bij de doorverkoop van uw pc, werd u opgelicht en bijgevolg bestolen (CGVS, p. 7). Het CGVS benadrukt dat dit gaat om een louter gemeenrechtelijke kwestie die niet oploopt tot ernstige schade.. U verklaart dan wel dat de personen die u opgelicht hadden, tegen u gezegd zouden hebben dat ze u al genoeg gewaarschuwd hadden, dat ze het beu waren om jullie te waarschuwen, en dat ze u niet meer wilden zien in Pereira (CGVS, p. 7). Deze dreigementen zijn echter weinig geloofwaardig, aangezien u bij de klacht die u indiende bij de Fiscalía (zie doc 13), geen melding maakt van deze bedreigingen. In uw klacht naar de Fiscalía haalt u enkel de oplichtingsfeiten aan.

•Jullie halen aan dat jullie jullie achtervolgd voelen, maar hieruit blijkt geen concrete dreiging.

Uw echtgenoot haalt aan dat hij zich achtervolgd voelde op zijn moto (CGVS F. (...), P. 7-8). Hij baande zich een weg door het verkeer omdat hij zich achtervolgd voelde, en knalde op een busje voor hem (CGVS F. (...), p. 7-8). Hier blijkt echter niet uit dat jullie persoonlijk gevisieerd zouden worden, en deze vermeende achtervolger lijkt niets tegen uw echtgenoot gezegd te hebben (CGVS F. (...), p. 7-8). Ook uzelf haalt aan dat mannen op een moto u in het oog zouden houden (CGVS, p. 8), maar dit berust op een louter vermoeden van uw kant.

•De vermeende daders stelden geen concrete acties tegen jullie.

Het CGVS stelt vast dat zelfs als alle bedreigingen als waarschijnlijk bevonden zouden worden, dat deze mensen waar de dreiging van uitgaat, meerdere kansen hebben gehad om jullie iets aan te doen, maar dit nooit gedaan hebben. Ze zouden jullie al in 2018 bedreigd hebben (vragenlijst CGVS), uw moeder dreigend gebeld hebben in 2023 (CGVS, p. 8), en dan zouden ze bij de diefstal van uw pc gezegd hebben dat ze het beu waren om jullie steeds te waarschuwen, maar enkele weken later dan, sprak dat meisje uw moeder aan in levenden lijve, maar heeft haar niets aangedaan (CGVS, p. 7), en wanneer ze u en uw man fysiek bedreigden in september 2024 zouden ze enkel uw man in zijn maag geslagen hebben, om u voor de zoveelste keer te waarschuwen (CGVS, p. 6). Moesten zij waarlijk als doel hebben om u te vermoorden of te rekruteren, hadden ze het al lang kunnen doen. •U weet uw vrees om gerekruteerd te worden niet te concretiseren

U haalt aan dat deze mensen u steeds wilden rekruteren, maar wanneer u gevraagd wordt hoe u wist dat ze u wilden rekruteren, dan antwoordt u dat ze altijd zeiden dat ze u wilden meenemen (CGVS, p. 6). Het is voor het CGVS echter niet duidelijk hoe ze u probeerden te rekruteren, want u heeft slechts één keer fysiek met hen gesproken, namelijk in september 2024 (CGVS, p. 6), maar toen waarschuwen ze u dat u moest vertrekken (CGVS, p. 6), dat lijkt dus helemaal geen poging om u te rekruteren. Ook toen uw echtgenoot een telefoontje kreeg na de oplichting, zeiden ze tegen hem dat jullie dienden te vertrekken uit Pereira (CGVS, p. 7). Dit lijkt wederom het tegenovergestelde van een poging om jullie te rekruteren. U verklaart dan wel dat u oproepen ontving nadat uw moeder die oproep ontving in verband met de teruggave van de gronden, en dat in die oproepen gezegd werd dat ze u wilden meenemen (CGVS, p. 8), maar als men daarna u fysiek treft en daarbij juist zegt dat u dient te vertrekken, dan lijkt het niet plausibel dat men u wilt rekruteren.

Tenslotte haalt u aan dat u vreest dat uw minderjarige zus gerekruteerd zal worden (CGVS, p. 6). Hier benadrukt het CGVS dat internationale bescherming op individuele basis onderzocht wordt, en dat elk dossier op zijn eigen merites beoordeeld wordt.

Hoewel het CGVS kan aannemen dat er in het verleden problemen zijn geweest met de guerrilla en u hierdoor diende te verhuizen betekent dit niet dat er een actuele vrees voor vervolging in uw hoofde kan worden aangenomen. Deze gebeurtenissen speelden zich immers af voor 2018 en u hebt daarna de draad van uw leven opgepikt in een andere woonplaats. Deze gebeurtenissen staan op zich dus los van uw vertrek uit Colombia.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen maakt u niet aannemelijk een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève te hebben, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet te lopen.

De door u voorgelegde documenten wijzigen inhoudelijk niets aan bovenstaande appreciatie. De identiteitsdocumenten van uzelf en uw echtgenoot alsook jullie huwelijksakte, tonen dan wel uw identiteit aan, maar ze kennen geen bewijswaarde voor de door u ingeroepen asielmotieven. Hetzelfde geldt voor uw echtgenoot zijn rijbewijs. De correcties bij jullie verklaringen bij DVZ kunnen evenmin iets wijzigen aan bovenstaande appreciatie, aangezien het gaat om postfactum aanpassingen aan verklaringen die wel door

jullie afgelegd werden bij DVZ, die werden voorgelezen aan jullie, en waarvan jullie ondertekend hebben dat ze juist waren. Het uittreksel uit het slachtofferregister Unidad para las víctimas dd. 14/11/2024 van uw moeder toont in wezen slechts aan dat u in desbetreffend slachtofferregister werd opgenomen, hetgeen uiteindelijk niet wordt betwist. De resolutie over de gedwongen ontheemding van uw moeder in 2018 en de resolutie over de gedwongen ontheemding van uzelf en uw echtgenoot in 2018 kunnen aantonen dat jullie erkend zijn als slachtoffer van gedwongen verplaatsing, maar kunnen uw huidige vrees niet onderbouwen. De screenshot van de registratie van een klacht bij de Fiscalía toont dan wel aan dat u een klacht indiende, maar leveren geen bewijs van de door u aangehaalde feiten. De klacht die u indiende bij de Fiscalía (doc 13), bestaat uit uw eigen verklaringen, en kan zodoende evenmin uw problemen onderbouwen. De klacht die uw moeder indiende (doc 15) bestaat wederom slechts uit haar eigen verklaringen, en is zodoende evenmin een ondersteunend element in jullie bewijskracht. De documentatie in verband met de vliegtickets, uw bankafschriften, en de documentatie in verband met uw honden kennen geen bewijswaarde voor uw problemen en tonen slechts uw reisweg aan. De foto's van de vrouw bij de laptop tonen evenmin uw verklaringen aan, aangezien het slechts gaat om een foto's van een vrouw in een winkelcentrum. De foto en het filmpje van de moto kan evenmin iets veranderen aan bovenstaande appreciatie, aangezien het slechts een foto en een filmpje zijn waarop een moto te zien is die tegen een beschadigde carrosserie ligt, er wordt niet bewezen dat het om de moto van F. (...) zou gaan, en evenmin kunnen de foto of het filmpje aantonen wat er precies gebeurd zou zijn.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

In Colombia vond de afgelopen vijf decennia een gewapend conflict plaats tussen de Colombiaanse autoriteiten en verschillende rebellenorganisaties, met als belangrijkste de FARC en het ELN. Evenzeer verschenen paramilitaire groepen op het toneel. Vanaf de jaren '2000 konden de rebellen geleidelijk aan worden verdreven naar de periferie van het land en vond een ontwapening van de paramilitairen plaats. Er werd bovendien op 30 november 2016 een historisch vredesakkoord ondertekend tussen de FARC en de Colombiaanse regering. Het merendeel van de FARC-strijders legde de wapens neer en kon zich geleidelijk aan re-integreren in de maatschappij.

Hoewel in de nasleep van het vredesakkoord een spectaculaire daling van het aantal burgerslachtoffers werd opgetekend, waren er op andere vlakken tekortkomingen. Zo ontstond er na de demobilisatie van de FARC een machtsvacuüm waardoor andere groeperingen voormalige FARC-gebieden konden inpalmen. Het gaat in deze om het ELN, dissidenten van de FARC, neo-paramilitairen en ook georganiseerde misdaadbendes. Deze groeperingen raakten mettertijd meer en meer versnipperd en zijn ook onderling beginnen strijden om meer territoriale controle, een dynamiek die overigens nog versterkt werd door de coronapandemie. Hun handelswijze lijkt steeds meer gedreven door puur economisch gewin uit illegale activiteiten, eerder dan de ideologische drijfveren van weleer. Dit alles zorgde voor een stijging van de geweldscijfers vanaf 2020.

Sinds het aantreden van president Petro heeft de Colombiaanse regering voorgenomen om onderhandelingen te starten met acht verschillende soorten gewapende groepen. Deze werden eind 2022 aangevat en hebben als doel gelijktijdige wapenstilstanden te bekomen en, op langere termijn, voor een permanente ontwapening en verbetering van de veiligheidssituatie te zorgen. Het plan, dat bekend staat als Paz Total (Totale Vrede), kende tot nu toe een erg grillig verloop. Er werd onder meer een staakt-het-vuren met het ELN bekomen tussen augustus 2023 en augustus 2024, maar dit werd niet verlengd en een tweede poging hiertoe mislukte. Met de EMC en de SM (twee belangrijke dissidenten van het FARC-EP) werd tevens een staakt-het-vuren bereikt dat nadien is afgesprongen. Doorheen 2024 kenden al deze groeperingen bovendien afsplitsingen binnen hun eigen rangen, die op hun beurt wel verder onderhandelden met de regering. Voor het overige werden onder Paz Total ook onderhandelingen gevoerd met stedelijke bendes, die een wisselend succes kenden. Met de Clan del Golfo, de grootste neo-paramilitaire groep in Colombia, voerde de regering vooralsnog geen vredesgesprekken al werd een eerste aanzet hiertoe wel gegeven.

Zowel uit de EUAA Colombia Country Focus van december 2022 (beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_focus.pdf), de UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia van augustus 2023 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html>) als de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 10 april 2025 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20250410.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. De landeninformatie wijst eveneens uit dat het Paz Total-plan een wisselende impact heeft gehad.

Allereerst is het aantal confrontaties tussen de regeringstroepen en de gewapende groepen aanzienlijk gedaald. Sinds het afspringen van enkele staakt-het-vurens eind 2024 zijn dergelijke confrontaties echter weer gestegen. Wat betreft het aantal vijandelijkheden tussen gewapende groepen onderling, wordt over het algemeen een stijging vastgesteld. Aan de grondslag hiervan liggen de vele interne splitsingen alsook de concurrentiële belangen in illegale economieën. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het platteland en in afgelegen rurale gebieden. Het gaat om een aantal specifieke departementen, met name Antioquia, Arauca, zuidelijk Bolívar, Caquetá, Cauca, Chocó, zuidelijk Córdoba, Guaviare, Magdalena Medio, Meta, Nariño, Norte de Santander, Putumayo, Tolima en de Pacifische regio Valle del Cauca. Een recent voorbeeld van het geweld in deze zin, zijn de aanvallen van het ELN binnen de regio Catatumbo (Norte de Santander) in januari 2025. Het bestaan van gewapend conflict in bovenstaande departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld.

Uit de voornoemde landeninformatie blijkt tevens dat het merendeel van de gewapende groepen hun grondgebied heeft kunnen uitbreiden. Het gaat opnieuw voornamelijk om plattelandszones in de hierboven vernoemde departementen en regio's. Daar waar een van de gewapende groepen een exclusieve invloed uitoefent, nemen zij bepaalde functies van de staat over en oefenen zij verregaande sociale controle uit. De plaatselijke bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Er vinden ook gewelddadige incidenten plaats zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, ontvoeringen en verdwijningen, het gebruik van landmijnen en bloedbaden (massacres). Specifieke profielen die hierbij geïdentificeerd worden zijn sociale leiders, mensenrechtenactivisten en gedemobiliseerde FARC-strijders. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenwel dat de deze toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld voornamelijk doelgericht is. Aldus heeft dit geen uitstaans met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat ook de slachtoffers van dit type geweld geïdentificeerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissarisgeneraal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

1.6. De bestreden beslissing, genomen ten aanzien van tweede verzoekende partij (hierna: verzoeker), luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren op 24 juli 1996 in Restrepo in het departement Meta. U heeft op verschillende plaatsen in Colombia gewoond. Uw laatste verblijfplaats in Colombia was Pereira, gelegen in het departement Risaralda.

U kwam naar België samen met uw vrouw LEGUIZAMO ORTIZ, Xiomara Carolina (o.v. 10.071.324 en C.G.24/29668b), diens moeder [O. M. I.](o.v. 10.071.416 en C.G. 24/29670) en uw minderjarige schoonzus MINA ORTIZ, Valery Alejandra.

Wat betreft de elementen op basis waarvan u een verzoek tot internationale bescherming hebt ingediend verwijst het CGVS naar het beschreven feitenrelaas in de beslissing van uw echtgenote LEGUIZAMO ORTIZ, Xiomara Carolina aangezien jullie verwijzen naar dezelfde feiten:

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming voert u de volgende feiten aan. In juni of juli 2018 werden u en uw man F. (...) bedreigd in Restrepo, waar jullie toen woonden. Jullie werden bedreigd door mannen op moto's, die zeiden dat ze jullie daar niet meer wilden zien, of dat ze jullie anders zouden meenemen. Jullie trokken om deze reden weg uit Restrepo.

In 2023 ontving uw moeder, [O. M. I.](o.v. 10.071.416 en C.G. 24/29670), een oproep waarbij haar verteld werd dat ze gronden terug zou kunnen krijgen in Miraflores. Uw moeder vond het echter verdacht, en belde daarom naar het officiële bureau hiervoor. Zij zeiden dat ze niet gebeld hadden, en dat het om een oplichting zou kunnen gaan. Daarna begonnen zowel zij als u oproepen met bedreigingen te ontvangen.

In januari 2024 was uw echtgenoot zijn moeder gaan bezoeken in Restrepo. In mei 2024 was uw echtgenoot met de motor aan het rijden, toen hij zag dat er moto hem volgde. Omdat hij hem probeerde af te schudden, is hij gebotst tegen het busje dat voor hem stond. Begin juli 2024 had u uw pc te online koop gezet. U werd hierbij opgelicht. U werd ook gebeld, en ze zeiden dat ze u reeds voldoende waarschuwingen hadden gegeven. Eind juli 2024 werd uw moeder in Manizales aangesproken door een meisje die naar u vroeg. U denkt dat dit het meisje was die u opgelicht had. In september 2024 was u samen met uw man onderweg van de universiteit naar uw huis, toen er twee mannen met een motor op jullie afkwamen. Ze zeiden dat jullie Pereira dienden te verlaten. Ze zeiden dat ze wisten waar uw moeder en zus woonden. U verliet Colombia op 13 oktober 2024. U kwam Frankrijk binnen op 14 oktober 2024. U kwam België binnen op 16 oktober 2024, en u deed een verzoek op internationale bescherming op diezelfde dag, samen met uw echtgenoot [D. R., A. F.] en uw moeder. Uw minderjarige zus Valery Alejandra reisde mee met uw moeder naar België. Bij terugkeer naar Colombia vreest u gedood te worden door de FARC, of dat ze uw minderjarige zus zouden rekruteren.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u de volgende documenten voor: uw paspoort en het paspoort van uw echtgenoot. U legt ook kopieën van de volgende documenten: uw identiteitskaart, de identiteitskaart van uw man, het rijbewijs van uw man, correcties bij de vragenlijsten CGVS van zowel uzelf, uw man, als uw moeder, opgesteld op 20 december 2024, het attest van gedwongen verplaatsingen op naam van uw moeder, het uittreksel uit het slachtofferregister Unidad para las víctimas dd. 14/11/2024; de resolutie over de gedwongen ontheemding van uw moeder in 2018, de resolutie over de gedwongen ontheemding van uzelf en uw echtgenoot uit 2018, uw huwelijksakte, het registratieformulier van een klacht bij de Fiscalía, documentatie van de reis van Bogota naar Brussel, de klacht van de oplichting, documentatie in verband met de assistentiehonden, de klacht bij de Fiscalía, twee foto's van de laptopdiefstal, een foto van het motorongeval van uw man, uw bankafschriften, en een filmpje van een moto die tegen de beschadigde carrosserie van een wagen ligt.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Wat de argumentatie betreft aangaande het feit dat u noch de Vluchtelingenstatus, noch de status van subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4 82 a, b en c van de Vreemdelingenwet toegekend wordt, verwijst het CGVS eveneens naar de motivering in de beslissing waarin uw echtgenote de vluchtelingenstatus en ook de status van subsidiaire bescherming geweigerd wordt. Uw asielmotieven zijn immers volledig gebaseerd op de asielmotieven van uw echtgenote LEGUIZAMO ORTIZ Xiomara Carolina en bijgevolg wordt aan u identiek dezelfde status toegekend. U kan de beslissing van uw echtgenote hieronder lezen:

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden besloten dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève. U maakt evenmin een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk. Dit omwille van volgende redenen:

1. Een aantal van de door u aangehaalde problemen zijn niet geloofwaardig

•De bedreiging in september 2024

Zowel uzelf, als uw moeder, als uw echtgenoot, verklaren bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat de gebeurtenis die ertoe geleid heeft dat jullie de beslissing namen om het land te verlaten, de twee mannen op de motor waren die u en uw man bedreigden in september 2024 (vragenlijst CGVS, vragenlijst CGVS F. (...), en vragenlijst CGVS Inelda (zie doc 1 in de blauwe map)). Deze verklaringen kunnen onmogelijk kloppen, want jullie vliegtickets werden reeds gekocht op 5 april 2024 (zie doc 12), een half jaar eerder dus. Ook regelde u al de nodige papieren voor het transport van uw honden (CGVS, p. 9; CGVS F. (...), p. 7). Dat jullie vliegtickets reeds kochten, op het moment dat jullie rechtstreekse vluchtaanleiding zich nog niet afgespeeld had, komt de geloofwaardigheid van deze gebeurtenis niet ten goede, alsook niet jullie algemene geloofwaardigheid.

•De bedreiging in Restrepo

Ook bij de bedreiging in 2018 in Restrepo, die volgens uw echtgenoot ook de reden is dat jullie in 2024 gevisieerd worden (vragenlijst CGVS F. (...)), kunnen vraagtekens geplaatst worden. Jullie verklaren namelijk meerdere varianten van deze feiten. Eerst zegt u dat er vier mannen uit een wagen kwamen (vragenlijst CGVS), om dan op uw persoonlijk onderhoud op het CGVS aan te geven dat u verschillende gebeurtenissen door elkaar gehaald had, en dat het eigenlijk twee mannen op twee moto's waren (CGVS, p. 3). Uw echtgenoot verklaart bij DVZ dan weer dat het om drie mannen ging (vragenlijst CGVS F. (...)). Ook verklaart u bij DVZ dat ze hem geslagen zouden hebben (vragenlijst CGVS), terwijl F. (...) bij DVZ verklaart dat ze hem niet geslagen hebben, maar enkel bedreigd (vragenlijst CGVS F. (...)). Dat jullie veeltallige variaties van deze gebeurtenis verklaren, maakt deze gebeurtenis weinig geloofwaardig.

•De dreigtelefoontjes naar uw moeder

Waar u bij DVZ nog verklaart dat de reden van uw vertrek uit Colombia de bedreiging van de mannen op de moto in september 2024 was (vragenlijst CGVS), verklaart u op het CGVS plots dat de reden dat u naar hier gekomen bent, het proces van de teruggave van de gronden van uw moeder zou zijn (CGVS, p. 5). Dit gegeven haalt noch u, noch uw echtgenoot aan bij DVZ (vragenlijst CGVS), en hierdoor kunnen vraagtekens rond de ernst van dit vluchtmotief geplaatst worden.

Bovendien lijkt het hier eerder om een oplichting te gaan, aangezien u verklaart dat het officiële bureau tegen uw moeder had gezegd dat ze niet gebeld hadden, en dat het om een oplichting zou kunnen gaan (CGVS, p. 8). Dat uw moeder niet werkelijk haar gronden zou terugkrijgen, maar toch omwille van het mogelijke terugkrijgen van de gronden met de dood bedreigd zou worden, is weinig aannemelijk.

Uw moeder geeft tegenstrijdige tijdlijnen voor deze oproepen. Op het CGVS verklaart zij dat de oproepen in verband met het terugkrijgen van de gronden begonnen in juli a augustus 2023 (CGVS Inelda, 11 (zie doc 2 in de blauwe map), terwijl zij bij DVZ verklaart dat de oproepen begonnen in april of mei 2024 (vragenlijst CGVS Inelda).

2. Uw gedrag valt niet overeen te stemmen met het gedrag van een persoon met een gegronde vrees voor vervolging

U verklaart dat u nog voor u de tickets kocht begin april, al een staal opstuurde om de procedure voor uw honden in orde te krijgen, om naar hier te kunnen vliegen met hen, en dat dat een lang proces zou zijn (CGVS, p. 9). Uw echtgenoot verklaart dat het op 20 februari was dat jullie de procedure voor de honden in gang gestoken hadden (CGVS F. (...), p. 7). Jullie vlucht uit Colombia viel uiteindelijk pas in oktober (zie doc 12), wat acht maanden na het in gang zetten van het proces om het land te verlaten valt. U verklaart dat u een lukrake datum koos, gebaseerd op hoeveel tijd u nodig zou hebben om de documenten van de honden in

orde te brengen (CGVS, p. 9). Van een persoon die een vrees kent die zodanig ernstig van aard is, dat het internationale bescherming zou rechtvaardigen, kan verwacht worden dat die alles in het werk stelt om zich zo snel mogelijk in veiligheid te brengen, en niet eerst nog acht maanden in het land van herkomst zou verblijven, om dan pas te vertrekken. Bovendien gaven jullie in eerste instantie aan vertrokken te zijn omwille van de achtervolging door de twee mannen om de moto in september 2024.

3. De overige door jullie aangehaalde feiten tonen niet aan dat jullie vervolgd werden of zullen worden bij een terugkeer naar Colombia

•De feiten van begin juli 2024 omhelzen slechts een diefstal.

Bij de doorverkoop van uw pc, werd u opgelicht en bijgevolg bestolen (CGVS, p. 7). Het CGVS benadrukt dat dit gaat om een louter gemeenrechtelijke kwestie die niet oploopt tot ernstige schade.. U verklaart dan wel dat de personen die u opgelicht hadden, tegen u gezegd zouden hebben dat ze u al genoeg gewaarschuwd hadden, dat ze het beu waren om jullie te waarschuwen, en dat ze u niet meer wilden zien in Pereira (CGVS, p. 7). Deze dreigementen zijn echter weinig geloofwaardig, aangezien u bij de klacht die u indiende bij de Fiscalía (zie doc 13), geen melding maakt van deze bedreigingen. In uw klacht naar de Fiscalía haalt u enkel de oplichtingsfeiten aan.

•Jullie halen aan dat jullie jullie achtervolgd voelen, maar hieruit blijkt geen concrete dreiging.

Uw echtgenoot haalt aan dat hij zich achtervolgd voelde op zijn moto (CGVS F. (...), P. 7-8). Hij baande zich een weg door het verkeer omdat hij zich achtervolgd voelde, en knalde op een busje voor hem (CGVS F. (...), p. 7-8). Hier blijkt echter niet uit dat jullie persoonlijk geveiseerd zouden worden, en deze vermeende achtervolger lijkt niets tegen uw echtgenoot gezegd te hebben (CGVS F. (...), p. 7-8). Ook uzelf haalt aan dat mannen op een moto u in het oog zouden houden (CGVS, p. 8), maar dit berust op een louter vermoeden van uw kant.

•De vermeende daders stelden geen concrete acties tegen jullie.

Het CGVS stelt vast dat zelfs als alle bedreigingen als waarachtig bevonden zouden worden, dat deze mensen waar de dreiging van uitgaat, meerdere kansen hebben gehad om jullie iets aan te doen, maar dit nooit gedaan hebben. Ze zouden jullie al in 2018 bedreigd hebben (vragenlijst CGVS), uw moeder dreigend gebeld hebben in 2023 (CGVS, p. 8), en dan zouden ze bij de diefstal van uw pc gezegd hebben dat ze het beu waren om jullie steeds te waarschuwen, maar enkele weken later dan, sprak dat meisje uw moeder aan in levenden lijve, maar heeft haar niets aangedaan (CGVS, p. 7), en wanneer ze u en uw man fysiek bedreigden in september 2024 zouden ze enkel uw man in zijn maag geslagen hebben, om u voor de zoveelste keer te waarschuwen (CGVS, p. 6). Moesten zij waarlijk als doel hebben om u te vermoorden of te rekruteren, hadden ze het al lang kunnen doen. •U weet uw vrees om gerekruteerd te worden niet te concretiseren

U haalt aan dat deze mensen u steeds wilden rekruteren, maar wanneer u gevraagd wordt hoe u wist dat ze u wilden rekruteren, dan antwoordt u dat ze altijd zeiden dat ze u wilden meenemen (CGVS, p. 6). Het is voor het CGVS echter niet duidelijk hoe ze u probeerden te rekruteren, want u heeft slechts één keer fysiek met hen gepraat, namelijk in september 2024 (CGVS, p. 6), maar toen waarschuwen ze u dat u moest vertrekken (CGVS, p. 6), dat lijkt dus helemaal geen poging om u te rekruteren. Ook toen uw echtgenoot een telefoontje kreeg na de oplichting, zeiden ze tegen hem dat jullie dienden te vertrekken uit Pereira (CGVS, p. 7). Dit lijkt wederom het tegenovergestelde van een poging om jullie te rekruteren. U verklaart dan wel dat u oproepen ontving nadat uw moeder die oproep ontving in verband met de teruggave van de gronden, en dat in die oproepen gezegd werd dat ze u wilden meenemen (CGVS, p. 8), maar als men daarna u fysiek treft en daarbij juist zegt dat u dient te vertrekken, dan lijkt het niet plausibel dat men u wilt rekruteren.

Tenslotte haalt u aan dat u vreest dat uw minderjarige zus gerekruteerd zal worden (CGVS, p. 6). Hier benadrukt het CGVS dat internationale bescherming op individuele basis onderzocht wordt, en dat elk dossier op zijn eigen merites beoordeeld wordt.

Hoewel het CGVS kan aannemen dat er in het verleden problemen zijn geweest met de guerrilla en u hierdoor diende te verhuizen betekent dit niet dat er een actuele vrees voor vervolging in uw hoofd kan worden aangenomen. Deze gebeurtenissen speelden zich immers af voor 2018 en u hebt daarna de draad van uw leven opgepikt in een andere woonplaats. Deze gebeurtenissen staan op zich dus los van uw vertrek uit Colombia.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen maakt u niet aannemelijk een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève te hebben, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet te lopen.

De door u voorgelegde documenten wijzigen inhoudelijk niets aan bovenstaande appreciatie. De identiteitsdocumenten van uzelf en uw echtgenoot alsook jullie huwelijksakte, tonen dan wel uw identiteit aan, maar ze kennen geen bewijswaarde voor de door u ingeroepen asielmotieven. Hetzelfde geldt voor uw echtgenoot zijn rijbewijs. De correcties bij jullie verklaringen bij DVZ kunnen evenmin iets wijzigen aan bovenstaande appreciatie, aangezien het gaat om postfactum aanpassingen aan verklaringen die wel door jullie afgelegd werden bij DVZ, die werden voorgelezen aan jullie, en waarvan jullie ondertekend hebben dat ze juist waren. Het uittreksel uit het slachtofferregister Unidad para las víctimas dd. 14/11/2024 van uw moeder toont in wezen slechts aan dat u in desbetreffend slachtofferregister werd opgenomen, hetgeen uiteindelijk niet wordt betwist, De resolutie over de gedwongen ontheemding van uw moeder in 2018 en de resolutie over de gedwongen ontheemding van uzelf en uw echtgenoot in 2018 kunnen aantonen dat jullieerkend zijn als slachtoffer van gedwongen verplaatsing, maar kunnen uw huidige vrees niet onderbouwen. De screenshot van de registratie van een klacht bij de Fiscalía toont dan wel aan dat u een klacht indiende, maar leveren geen bewijs van de door u aangehaalde feiten. De klacht die u indiende bij de Fiscalía (doc 13), bestaat uit uw eigen verklaringen, en kan zodoende evenmin uw problemen onderbouwen. De klacht die uw moeder indiende (doc 15) bestaat wederom slechts uit haar eigen verklaringen, en is zodoende evenmin een ondersteunend element in jullie bewijskracht. De documentatie in verband met de vliegtickets, uw bankafschriften, en de documentatie in verband met uw honden kennen geen bewijswaarde voor uw problemen en tonen slechts uw reisweg aan. De foto's van de vrouw bij de laptop tonen evenmin uw verklaringen aan, aangezien het slechts gaat om een foto's van een vrouw in een winkelcentrum. De foto en het filmpje van de moto kan evenmin iets veranderen aan bovenstaande appreciatie, aangezien het slechts een foto en een filmpje zijn waarop een moto te zien is die tegen een beschadigde carrosserie ligt, er wordt niet bewezen dat het om de moto van F. (...) zou gaan, en evenmin kunnen de foto of het filmpje aantonen wat er precies gebeurd zou zijn.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

In Colombia vond de afgelopen vijf decennia een gewapend conflict plaats tussen de Colombiaanse autoriteiten en verschillende rebellengroeperingen, met als belangrijkste de FARC en het ELN. Evenzeer verschenen paramilitaire groepen op het toneel. Vanaf de jaren '2000 konden de rebellen geleidelijk aan worden verdreven naar de periferie van het land en vond een ontwapening van de paramilitairen plaats. Er werd bovendien op 30 november 2016 een historisch vredesakkoord ondertekend tussen de FARC en de Colombiaanse regering. Het merendeel van de FARC-strijders legde de wapens neer en kon zich geleidelijk aan re-integreren in de maatschappij.

Hoewel in de nasleep van het vredesakkoord een spectaculaire daling van het aantal burgerslachtoffers werd opgetekend, waren er op andere vlakken tekortkomingen. Zo ontstond er na de demobilisatie van de FARC een machtsvacuüm waardoor andere groeperingen voormalige FARC-gebieden konden inpalmen. Het gaat in deze om het ELN, dissidenten van de FARC, neo-paramilitairen en ook georganiseerde misdaadbendes. Deze groeperingen raakten mettertijd meer en meer versnipperd en zijn ook onderling beginnen strijden om meer territoriale controle, een dynamiek die overigens nog versterkt werd door de coronapandemie. Hun handelswijze lijkt steeds meer gedreven door puur economisch gewin uit illegale activiteiten, eerder dan de ideologische drijfveren van weleer. Dit alles zorgde voor een stijging van de geweldscijfers vanaf 2020.

Sinds het aantreden van president Petro heeft de Colombiaanse regering voorgenomen om onderhandelingen te starten met acht verschillende soorten gewapende groepen. Deze werden eind 2022 aangevat en hebben als doel gelijktijdige wapenstilstanden te bekomen en, op langere termijn, voor een permanente ontwapening en verbetering van de veiligheidssituatie te zorgen. Het plan, dat bekend staat als Paz Total (Totale Vrede), kende tot nu toe een erg grillig verloop. Er werd onder meer een staakt-het-vuren met het ELN bekomen tussen augustus 2023 en augustus 2024, maar dit werd niet verlengd en een tweede poging hiertoe mislukte. Met de EMC en de SM (twee belangrijke dissidenten van het FARC-EP) werd tevens een staakt-het-vuren bereikt dat nadien is afgesprongen. Doorheen 2024 kenden al deze groeperingen bovendien afsplitsingen binnen hun eigen rangen, die op hun beurt wel verder onderhandelden met de regering. Voor het overige werden onder Paz Total ook onderhandelingen gevoerd met stedelijke bendes, die een wisselend succes kenden. Met de Clan del Golfo, de grootste neo-paramilitaire groep in Colombia, voerde de regering vooralsnog geen vredesgesprekken al werd een eerste aanzet hiertoe wel gegeven.

Zowel uit de EUAA Colombia Country Focus van december 2022 (beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_focus.pdf), de UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia van augustus 2023 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html>) als de COI Focus Colombia:

veiligheidssituatie van 10 april 2025 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20250410.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. De landeninformatie wijst eveneens uit dat het Paz Total-plan een wisselende impact heeft gehad.

Allereerst is het aantal confrontaties tussen de regeringstroepen en de gewapende groepen aanzienlijk gedaald. Sinds het afspringen van enkele staakt-het-vurens eind 2024 zijn dergelijke confrontaties echter weer gestegen. Wat betreft het aantal vijandelijkheden tussen gewapende groepen onderling, wordt over het algemeen een stijging vastgesteld. Aan de grondslag hiervan liggen de vele interne splitsingen alsook de concurrentiële belangen in illegale economieën. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het platteland en in afgelegen rurale gebieden. Het gaat om een aantal specifieke departementen, met name Antioquia, Arauca, zuidelijk Bolívar, Caquetá, Cauca, Chocó, zuidelijk Córdoba, Guaviare, Magdalena Medio, Meta, Nariño, Norte de Santander, Putumayo, Tolima en de Pacifische regio Valle del Cauca. Een recent voorbeeld van het geweld in deze zin, zijn de aanvallen van het ELN binnen de regio Catatumbo (Norte de Santander) in januari 2025. Het bestaan van gewapend conflict in bovenstaande departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld.

Uit de voornoemde landeninformatie blijkt tevens dat het merendeel van de gewapende groepen hun grondgebied heeft kunnen uitbreiden. Het gaat opnieuw voornamelijk om plattelandszones in de hierboven vernoemde departementen en regio's. Daar waar een van de gewapende groepen een exclusieve invloed uitoefent, nemen zij bepaalde functies van de staat over en oefenen zij verregaande sociale controle uit. De plaatselijke bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Er vinden ook gewelddadige incidenten plaats zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, ontvoeringen en verdwijningen, het gebruik van landmijnen en bloedbaden (massacres). Specifieke profielen die hierbij geïdентificeerd worden zijn sociale leiders, mensenrechtenactivisten en gedemobiliseerde FARCstrijders. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenwel dat de deze toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld voornamelijk doelgericht is. Aldus heeft dit geen uitstaans met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat ook de slachtoffers van dit type geweld geïdентificeerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissarisgeneraal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen of er vertegenwoordigd.

Artikel 39/59, § 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), bepaalt als volgt: *“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”*

Artikel 39/59, § 2, van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227 364; RvS 13 mei 2014, nr. 227 365).

3. Het verzoekschrift

3.1. In een eerste en enig middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 48/3 tot 48/9 van de Vreemdelingenwet en van *“het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen en (...) van het administratief rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk, onder anderen, men recht op een eerlijke administratieve procedure heeft en de administratie serieus en zorgvuldig werkt”*.

Verzoekers citeren enkele van de door hen geschonden geachte bepalingen en geven een theoretische toelichting aangaande het zorgvuldigheidsbeginsel. Zij wijzen op de door hen voorgelegde stavingsstukken, vatten de motieven van de bestreden beslissingen samen, en stippen aan bij welke elementen volgens hen geen vraagtekens worden geplaatst. Zij benadrukken hierbij dat geen van de door hen aangehaalde feiten die dateren van voor 2018 en verband houden met de FARC worden betwist, dat deze feiten moeten beschouwd worden als eerdere vervolgingsfeiten en dat derhalve toepassing dient te worden gemaakt van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Vervolgens gaan verzoekers in op de diverse weigeringsmotieven van de bestreden beslissingen en besluiten zij dat hun vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is. Verzoekers menen dat hen aldus de vluchtelingenstatus moet worden toegekend.

In ondergeschikte orde zijn verzoekers van oordeel dat hen de subsidiaire beschermingsstatus dient te worden toegekend. Zij verwijzen in dit verband vooreerst naar de door hen eerder aangehaalde elementen in het kader van de vluchtelingenstatus, op basis waarvan zij menen een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet te lopen. Zij verwijzen verder naar algemene informatie en stellen dat hieruit blijkt dat de algemene situatie in Colombia is verslechterd. Zij hekelen dat de motivering van de bestreden beslissingen geen analyse bevat van de situatie in hun regio van herkomst.

In uiterst ondergeschikte orde vragen verzoekers om de bestreden beslissingen te vernietigen.

3.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden geen bijkomende stavingstukken gevoegd.

4. Aanvullende nota's

Op 24 oktober 2025 maken verzoekers, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota over waarbij volgende stukken worden gevoegd:

- een medisch attest *d.d.* 7 oktober 2025, opgesteld door het Psychiatrisch Ziekenhuis H. Hart te Ieper, betreffende de psychische gezondheidstoestand van verzoekster en lopende medicatie;
- bewijs van elektronisch voorschrift *d.d.* 29 september 2025 met betrekking tot medicatie voorgeschreven in het kader van paniekaanvallen;
- e-mail *d.d.* 29 september 2025 van verzoeker aan zijn raadsman met melding van een verslechtering van de gezondheidstoestand van verzoekster;
- e-mailbericht van een medewerker van het opvangcentrum betreffende een psychotische episode van verzoekster en haar opname in het ziekenhuis;
- verklaringen van arbeidsongeschiktheid *d.d.* 30 september 2025, 1 oktober 2025, 8 oktober 2025 en 14 oktober 2025;
- e-mail *d.d.* 31 januari 2025 van verzoekers raadsman betreffende een verzoek tot psychologische begeleiding

5. Beoordeling van het beroep

5.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de vaststellingen of motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund, noch door de kritiek van verzoekende partij daarop. Hij dient derhalve niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft op welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5.2. Over de procedurele noden in de zin van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet

In de bestreden beslissingen wordt vastgesteld dat in hoofde van verzoekers geen elementen kenbaar werden gemaakt waaruit bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden heeft kunnen vaststellen. Er wordt besloten dat er geen specifieke steunmaatregelen dienden te worden verleend en dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat de rechten van verzoekers werden gerespecteerd en dat zij konden voldoen aan hun verplichtingen.

Verzoekers voeren in hun verzoekschrift geen enkel concreet verweer met betrekking tot deze motieven. In zoverre zij in hun verzoekschrift verwijzen naar de psychische kwetsbaarheid van verzoekster en aanvoeren dat zij tijdens haar gehoor bij de DVZ een paniekaanval zou hebben gehad, stelt de Raad vast dat deze beweringen geen steun vinden in de stukken vervat in het administratief dossier. In het bijzonder blijkt uit geen enkel stuk dat verzoekster tijdens haar gehoor bij de DVZ een paniekaanval zou hebben gehad. Hiervan wordt immers geen melding gemaakt in de vragenlijst van het CGVS, noch in het verslag van het gehoor bij de DVZ of de Vragenlijst 'bijzondere procedurele noden' DVZ (AD, stuk 7, Inventaris + documenten DVZ). De Raad stelt voorts vast dat de door verzoekers neergelegde documenten weliswaar wijzen op een zekere psychische kwetsbaarheid in hoofde van verzoekster en op het belang van haar assistentiehonden voor haar emotioneel welzijn, doch geen elementen bevatten waaruit kan worden afgeleid dat zij ten tijde van haar gehoor bij de DVZ of haar persoonlijk onderhoud bij het CGVS niet in staat zou zijn om op volwaardige wijze aan de procedure deel te nemen. De loutere, niet-gestaafde bewering dat zij tijdens haar eerste interview een paniekaanval zou hebben gehad, volstaat dan ook niet om aan te tonen dat er in haar hoofde sprake was van bijzondere procedurele noden of dat haar rechten in het kader van de asielprocedure niet werden gerespecteerd. Verder blijkt uit de stukken van het administratief dossier, waaronder verzoeksters verklaringen bij de DVZ, de vragenlijst van het CGVS en de notities van het persoonlijk onderhoud, dat deze onderhoudsop normale wijze zijn verlopen en dat verzoekster in staat was het gesprek te volgen, de gestelde vragen te begrijpen en hierop doorgaans concrete en coherente antwoorden kon formuleren.

In zoverre verzoekers bij aanvullende nota medische stukken neerleggen ter staving van verzoeksters psychische problemen, merkt de Raad op dat deze documenten dateren van september en oktober 2025. Deze stukken bevestigen weliswaar dat verzoekster met psychische klachten kampt en hiervoor wordt behandeld, doch hieruit kan geenszins worden afgeleid dat zij ten tijde van haar gehoor bij de DVZ op 20 december 2024, dan wel op het ogenblik van haar persoonlijk onderhoud dat plaatsvond op 30 januari 2025, niet in staat was om op volwaardige wijze aan de asielprocedure deel te nemen.

Gelet op het voorgaande, heeft de commissaris-generaal terecht geoordeeld dat er mag worden van uitgegaan dat de rechten van verzoekster in het kader van onderhavige procedure werden gerespecteerd en dat zij aan haar verplichtingen kon voldoen.

5.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.3.1. Verzoekers verklaren de Colombiaanse nationaliteit te bezitten en legden bij de indiening van hun verzoek om internationale bescherming hun origineel Colombiaans paspoort en een kopie van hun Colombiaanse identiteitskaart voor (AD, stuk 4, Bijkomende informatie, Documenten voorgelegd door de verzoeker, nrs. 1 t.e.m. 4). De identiteit en Colombiaanse nationaliteit van verzoekers worden niet betwist. Evenmin wordt betwist dat zij voorafgaand aan hun vertrek uit Colombia woonachtig waren in de stad Pereira in het departement Riseralda (AD, stuk 4, Bijkomende informatie, notities persoonlijk onderhoud *d.d.* 30 januari 2025 (hierna: NPO) verzoeker, p. 4; NPO verzoekster, p. 4; stuk 7, Inventaris + documenten DVZ, Verklaringen DVZ *d.d.* 20 december 2024, p. 6, vraag 10).

5.3.2. Verzoekers, gehuwd sinds 30 mei 2024, voeren aan dat verzoekster sinds haar jeugd problemen kent met de FARC. In dit verband wijzen zij erop dat de vader van verzoekster in 1999 door de FARC werd vermoord en dat haar moeder nadien werd afgeperst en herhaaldelijk gedwongen werd te verhuizen omwille van bedreigingen door deze groepering. Verzoekers verklaren dat de moeder van verzoekster in 2018 in Restrepo werd bedreigd door mannen, die haar opdroegen te verdwijnen. In juni of juli 2018 werden ook verzoekers bedreigd door mannen op moto's. Naar aanleiding hiervan zouden verzoekers samen met de moeder van verzoekster en haar kinderen naar Manizales zijn verhuisd. Sinds 2022 verbleven verzoekers in de regio van Pereira, waar zij studeerden. Zij stellen dat de problemen opnieuw zijn begonnen in juli-augustus van 2023, toen de moeder van verzoekster oproepen ontving in verband met haar gronden in Miraflores, waarna ook verzoekster zelf telefonische bedreigingen zouden hebben ontvangen. Verder voeren verzoekers aan dat verzoeker in mei 2024 werd achtervolgd door een motor en een verkeersongeval heeft gehad, dat zij begin juli 2024 het slachtoffer werden van een oplichting in het kader van de verkoop van een computer en nadien telefonisch werden bedreigd, en dat de moeder van verzoekster in juli en augustus 2024 werd benaderd door personen die naar verzoekster informeerden. Ten slotte verklaren verzoekers dat zij in september 2024, op de terugweg van de universiteit, door gewapende personen op een motor werden bedreigd en dat hen werd opgedragen Pereira te verlaten, waarbij tevens werd verwezen naar de verblijfplaats van de moeder en de minderjarige zus van verzoekster. Naar aanleiding van deze feiten hebben verzoekers besloten Colombia te verlaten in oktober 2024. Zij vrezen bij terugkeer te worden vervolgd, gerekruteerd en/of gedood door de FARC.

5.3.3. Na lezing van de administratieve dossiers besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoekende partijen geen geloofwaardige elementen aanbrengen waaruit blijkt dat zij hun land van herkomst zijn ontvlucht of dat zij er niet naar zouden kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

In de bestreden beslissingen wordt op goede gronden gemotiveerd dat verzoekers niet in aanmerking komen voor internationale bescherming daar:

(i) er geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekers aangehaalde bedreigingen in september 2024, het incident dat plaatsvond in 2018 te Restrepo en de dreigtelefoontjes gericht aan de moeder van verzoekster, dit omdat

(a) verzoekers de bedreiging in september 2024 door twee mannen op een motor als concrete vluchtaanleiding naar voren schuiven, terwijl uit hun verklaringen en de door hen voorgelegde stukken blijkt dat zij reeds op 5 april 2024 vliegtickets naar Frankrijk hadden aangekocht, hetgeen de geloofwaardigheid van deze beweerde bedreiging ondermijnt;

(b) verzoekers uiteenlopende en onderling tegenstrijdige verklaringen afleggen omtrent de feiten die zich in 2018 in Restrepo zouden hebben voorgedaan, waarbij zij verschillende versies geven met betrekking tot het aantal betrokken personen, de wijze waarop zij zich verplaatsten en het verloop van deze gebeurtenissen;

(c) verzoekers verklaringen omtrent de telefonische bedreigingen die de moeder van verzoekster zou hebben ontvangen niet overtuigen, nu deze niet als dusdanig als reden voor hun vertrek werden aangehaald bij de DVZ, de verklaringen hierover niet eenduidig zijn wat betreft de periode waarin deze plaatsvonden, en bovendien uit de inhoud van deze verklaringen blijkt dat het eerder om pogingen tot oplichting gaat;

(ii) het gedrag van verzoekers niet in overeenstemming is met het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging omdat uit hun verklaringen en de door hen neergelegde stukken blijkt dat zij reeds op 5 april 2024 vliegtickets naar Frankrijk hadden aangekocht, dat zij reeds in februari 2024 de procedure tot het overbrengen van hun honden naar het buitenland hadden opgestart, en uiteindelijk pas in oktober 2024 Colombia hebben verlaten;

(iii) de overige door verzoekers aangehaalde feiten niet aantonen dat zij in geval van terugkeer naar Colombia een gegronde vrees voor vervolging lopen, nu

(a) de feiten van begin juli 2024 betrekking hebben op een oplichting bij de verkoop van een pc, hetgeen een louter gemeenrechtelijke kwestie betreft, waarbij de daarbij aangehaalde bedreigingen weinig geloofwaardig worden geacht aangezien hiervan geen melding wordt gemaakt in de door verzoekers neergelegde klacht bij de Fiscalía;

(b) de door verzoeker aangehaalde achtervolging door een motor en het door verzoekster geuite gevoel te worden gevolgd niet wijzen op een concrete en persoonlijke dreiging, nu uit de verklaringen blijkt dat de vermeende achtervolger niets heeft gezegd en het gestelde volgen berust op een louter vermoeden;

(c) zelfs indien de aangehaalde bedreigingen als waarachtig zouden worden beschouwd, vastgesteld dient te worden dat de personen van wie de dreiging uitgaat, ondanks dat zij daartoe meerdere kansen hadden, geen concrete acties tegen verzoekers hebben ondernomen, doch zich hebben beperkt tot waarschuwingen;

(d) verzoeksters stelling dat de FARC haar wilde rekruteren niet weet te concretiseren, nu uit haar verklaringen blijkt dat de personen die hen viseerden enerzijds zouden zeggen dat zij haar wilden meenemen, maar haar anderzijds bij fysieke confrontatie en telefonisch hebben opgedragen het gebied te verlaten, hetgeen niet strookt met een poging tot rekrutering;

(iv) hoewel wordt aanvaard dat verzoekers in het verleden problemen hebben gekend met de guerrilla die hebben geleid tot een verhuis, deze feiten dateren van vóór 2018 en nadien hun leven in een andere woonplaats hebben hervat, zodat deze gebeurtenissen geen actuele vrees voor vervolging aantonen en geen verband houden met hun vertrek uit Colombia.

(v) de door verzoekers neergelegde stukken niets wijzigen aan de appreciatie van hun verzoek om internationale bescherming, nu (a) de identiteitsdocumenten en de huwelijksakte enkel betrekking hebben op hun identiteit en geen bewijswaarde hebben voor de aangevoerde asielmotieven; (b) de correcties bij de verklaringen afgelegd bij de DVZ post factum aanpassingen betreffen aan eerder afgelegde en ondertekende verklaringen en derhalve geen afbreuk doen aan de vastgestelde tegenstrijdigheden; (c) de documenten met betrekking tot de erkenning als slachtoffer van gedwongen verplaatsing in 2018 enkel betrekking hebben op gebeurtenissen uit het verleden en geen actuele vrees voor vervolging aantonen;

(d) de klachten ingediend bij de Fiscalía hoofdzakelijk steunen op hun eigen verklaringen en bovendien geen melding maken van bepaalde aangehaalde bedreigingen, zodat zij de voorgehouden feiten niet objectiveren;

(e) de stukken met betrekking tot de reisweg, bankverrichtingen en het transport van de handen geen verband houden met de aangevoerde vervolgingsfeiten; en (f) de foto's en het videomateriaal geen uitsluitel geven over de omstandigheden waarin de afgebeelde feiten zich hebben voorgedaan en evenmin aantonen dat verzoekers persoonlijk werden gevisieerd.

In de bestreden beslissingen wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Het komt verzoekers toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij evenwel, in gebreke blijven.

5.3.3.1. Zo voeren verzoekers aan dat de commissaris-generaal ten onrechte heeft geoordeeld dat hun directe vluchtaanleiding niet geloofwaardig is, omdat zij hun vliegtickets reeds hadden aangekocht vóór de gebeurtenis die volgens hen de directe aanleiding vormde voor hun vertrek uit Colombia. In de bestreden beslissingen wordt dienaangaande vastgesteld dat verzoekers bij de DVZ hebben verklaard dat de bedreiging door twee mannen op een motor in september 2024 de gebeurtenis was die hen ertoe heeft aangezet het land te verlaten, terwijl uit hun verklaringen (NPO verzoekster, p. 9; NPO verzoeker, p. 7) en de door hen voorgelegde stukken blijkt dat zij reeds in februari 2024 voorbereidingen troffen om de reis van hun assistentiehonden te organiseren en vervolgens op 5 april 2024 vliegtickets hebben aangekocht, zijnde respectievelijk ongeveer acht en zes maanden vóór deze vermeende vluchtaanleiding.

Verzoekers halen ter weerlegging van dit motief aan dat de bedreigingen reeds eerder waren begonnen, met name in 2023, en dat zij om praktische en financiële redenen, alsook omwille van de noodzaak om de reis van de assistentiehonden te regelen, niet onmiddellijk konden vertrekken. Zij stellen dat het incident in september 2024 niet de eerste bedreiging vormde, maar wel de gebeurtenis die hen definitief heeft doen beslissen het land te verlaten. De Raad stelt evenwel vast dat dit betoog geen afbreuk doet aan de pertinente vaststelling dat de beslissing om vliegtickets aan te kopen reeds werd genomen vóór de gebeurtenis die volgens hun verklaringen, zoals afgelegd bij de DVZ, de concrete aanleiding vormde voor hun vertrek uit hun land van herkomst (AD, stuk 7, Vragenlijsten CGVS d.d. 20 december 2024, vraag 5). Het feit dat verzoekers reeds in februari 2024 voorbereidingen troffen om naar het buitenland te reizen en begin april 2024 vliegtickets aankochten, wijst erop dat zij toen reeds de intentie hadden om Colombia te verlaten, en dit geruime tijd vóór het incident dat zij als hun rechtstreekse vluchtaanleiding naar voren schuiven, hetgeen intern tegenstrijdig is. Deze vaststelling ondermijnt reeds de geloofwaardigheid van hun verklaringen omtrent het ene incident dat hen ertoe zou hebben doen besluiten Colombia te verlaten.

In zoverre verzoekers aanvoeren dat de telefonische bedreigingen aan het adres van verzoeksters moeder reeds de aanleiding vormden om hun vertrek uit Colombia voor te bereiden, kan dit betoog evenmin overtuigen. Zo wordt er in de bestreden beslissingen op gewezen dat verzoeksters moeder tegenstrijdige tijdsaanduidingen geeft omtrent de aanvang van de telefonische oproepen, die zij enerzijds situeert in juli-augustus 2023 en anderzijds in april of mei 2024, hetgeen afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van haar bewering dat zij telefonische bedreigingen ontving in verband met haar gronden gelegen in Miraflores. Verzoekers laten deze vaststelling, met name dat de verklaringen van verzoeksters moeder op dit punt intern tegenstrijdig zijn, ongemoeid, zodat dit motief van de bestreden beslissing onverkort overeind blijft. Bovendien, zelfs indien zou worden aangenomen dat dergelijke oproepen hebben plaatsgevonden, dient te worden vastgesteld dat de verklaringen hierover eerder wijzen op een poging tot oplichting. Uit de

verklaringen blijkt immers dat de oproepen betrekking hadden op een vermeende procedure tot teruggave van gronden, terwijl het door verzoekers vermelde officiële bureau te Bogota dat instaat voor de teruggave van ingenomen gronden nadien heeft bevestigd dat het hierin geen enkele rol speelde. Verzoekers geven bovendien zelf aan dat hun moeder werd gewaarschuwd dat het om een mogelijke oplichting ging (NPO verzoekster p.8). In de door verzoekers geschetste context wijzen deze telefonische oproepen dan ook op een poging tot misleiding met het oog op financieel gewin.

Verzoekers voeren voorts aan dat verzoeksters moeder nadien telefonisch zou zijn bedreigd teneinde haar ervan te weerhouden haar gronden in Miraflores terug te vorderen (NPO verzoekster, p. 5). De Raad stelt evenwel vast dat in de bestreden beslissingen op pertinente wijze wordt geoordeeld dat dit weinig logisch is, gelet op het feit dat uit niets blijkt dat er daadwerkelijk een procedure tot teruggave van deze gronden hangende was. Integendeel, uit hun verklaringen blijkt niet dat verzoeksters moeder concrete stappen heeft ondernomen om haar gronden terug te eisen. Bij gebreke aan enige aanwijzing dat verzoeksters moeder dergelijke stappen heeft ondernomen of dat een procedure hangende was, is het immers niet aannemelijk dat zij om die reden het voorwerp zou uitmaken van telefonische bedreigingen uitgaande van de FARC. Verzoekers ondernemen geen enkele poging om deze pertinente vaststelling te weerleggen of te ontkrachten, zodat ook dit motief van de bestreden beslissingen onverkort overeind blijft.

Gelet op het voorgaande, en nu aan deze telefonische oproepen geen geloof kan worden gehecht, kunnen zij bezwaarlijk worden ingeroepen als verklaring voor het feit dat verzoekers reeds in februari 2024 voorbereidingen troffen om het land te verlaten en in april 2024 vliegtickets aankochten. Het betoog dat hun vertrek het gevolg zou zijn van een geleidelijk escalerende dreiging die reeds in 2023 zou zijn begonnen, kan derhalve niet worden gevolgd. Verzoekers slagen er dan ook niet in een coherente en geloofwaardige chronologie van de door hen aangehaalde gebeurtenissen uiteen te zetten, hetgeen de geloofwaardigheid van hun vluchtrelaas verder ondermijnt.

5.3.3.2. Met betrekking tot de door verzoekers aangehaalde achtervolging van verzoeker per motor in mei 2024 wordt in de bestreden beslissingen gesteld dat deze verklaringen niet overtuigen, nu hieruit blijkt dat de vermeende achtervolger geen enkele bedreiging heeft geuit, zodat de stelling dat dit incident daadwerkelijk een achtervolging vormde louter berust op een vermoeden in hoofde van verzoekers. Met het louter volharden in het feit dat verzoeker wel degelijk werd gevolgd en het herhalen van reeds afgelegde verklaringen, werpen verzoekers geenszins een ander licht op de voormelde motieven uit de bestreden beslissingen.

5.3.3.3. De Raad sluit zich verder aan bij de bevindingen van de commissaris-generaal dat de door verzoekers aangehaalde feiten van begin juli 2024, waarbij zij het slachtoffer zouden zijn geworden van een oplichting bij de verkoop van een computer, louter gemeenrechtelijk van aard zijn en geen aanwijzing vormen voor het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging. Uit de door verzoekers neergelegde klacht bij de Fiscalía blijkt immers dat verzoekster hierin een beschrijving geeft van de oplichtingsfeiten, doch geen enkele melding maakt van de aangehaalde telefonische bedreigingen die volgens verzoekers nochtans naderhand geuit werden (NPO verzoekster, p. 7; NPO verzoeker, p. 8). Waar verzoekers stellen dat verzoekster “*niet erg gedetailleerde informatie heeft gegeven in haar klacht*”, en er hierbij op wijzen dat dit het gevolg is van het feit dat verzoekster “*de klacht online moest invullen*”, kan dit geen afdoende verklaring bieden voor het ontbreken van enige vermelding van deze beweerde bedreigingen, nu niet wordt aangetoond dat het loutere gegeven dat de klacht online werd ingediend verzoekster verhinderde om de gestelde bedreigingen te vermelden.

Hierbij aansluitend stelt de Raad vast dat in deze klacht evenmin enige verwijzing wordt gemaakt naar de FARC of naar eerdere problemen die verzoekers met deze groepering zouden hebben ondervonden. Indien verzoekers er daadwerkelijk van overtuigd waren dat deze feiten meer betroffen dan een loutere oplichting en kaderden in een context van voortdurende bedreigingen uitgaande van de FARC, kan redelijkerwijze worden verwacht dat zij hiervan melding zouden hebben gemaakt wanneer zij zich tot de Colombiaanse autoriteiten wendden om klacht in te dienen, *quod non in casu*. Dit klemt des te meer nu verzoekers zelf voorhouden dat de feiten van juli 2024 niet op zichzelf staan, maar vooraf werden gegaan door telefonische oproepen aan het adres van verzoeksters moeder, anonieme oproepen die verzoekster sinds april 2024 zou hebben ontvangen en de vermeende achtervolging van verzoeker in mei 2024. Dat zij in hun klacht bij de Fiscalía geen enkele melding maken van deze feiten, noch van enige betrokkenheid van de FARC, ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid van hun verklaringen op dit punt.

5.3.3.4. In zoverre verzoekers hun vrees om door de FARC te worden gerekruteerd onderbouwen door te verwijzen naar de voorgeschiedenis van verzoeksters familie, met name de moord op verzoeksters vader in 1999, de daaropvolgende bedreigingen en gedwongen verplaatsingen, alsook de pogingen tot rekrutering van verzoekster en haar broer op jonge leeftijd, stelt de Raad vast dat dit betoog geen afbreuk doet aan de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissingen dat hun verklaringen met betrekking tot de feiten die hebben plaatsgevonden in Restrepo en Pereira niet wijzen op een daadwerkelijke poging tot rekrutering. Zo blijkt uit hun verklaringen dat de personen die hen zouden hebben benaderd hen enerzijds zouden hebben

willen meenemen, doch hen anderzijds herhaaldelijk hebben opgedragen het gebied te verlaten (NPO verzoekster, p. 6-7; NPO verzoeker, p. 6-9). Een dergelijke handelswijze is niet verenigbaar met een intentie tot rekrutering en wijst veeleer op het tegendeel.

In navolging van de bestreden beslissingen stelt de Raad bovendien vast dat het weinig aannemelijk is dat, indien de FARC er daadwerkelijk op uit zouden zijn geweest om verzoekers te rekruteren en/of te vermoorden, zoals zij beweren, zij zich gedurende meerdere jaren zouden hebben beperkt tot het uiten van waarschuwingen zonder hieraan verdere uitvoering te geven. Daar waar verzoekers aanvoeren dat het uitblijven van concrete acties mogelijks te verklaren valt doordat zij zich steeds in een stedelijke omgeving bevonden en omringd waren door andere personen, en dat zij om veiligheidsredenen in het centrum van de stad bleven, kan de Raad dit betoog niet volgen. Uit verzoekers' verklaringen blijkt immers dat de door hen aangehaalde incidenten zich hebben voorgedaan in een stedelijke en publieke context, hetgeen de vermeende daders er kennelijk niet van heeft weerhouden om verzoekers rechtstreeks te benaderen. Deze vaststelling ondergraaft dan ook de stelling dat de aanwezigheid van derden of het verblijf in een stedelijke omgeving een afdoende verklaring zou bieden voor het uitblijven van verdere concrete handelingen.

5.3.3.5. Voorts dient te worden vastgesteld dat het gedrag van verzoekers niet in overeenstemming kan worden gebracht met het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging. Uit hun verklaringen (NPO verzoekster, p. 9; NPO verzoeker, p. 7) en de door hen voorgelegde stukken blijkt immers dat zij reeds in februari 2024 concrete voorbereidingen troffen om naar het buitenland te reizen. Verzoekers verklaren immers dat zij reeds in februari 2024 een bloedstaal lieten nemen van hun honden en dat zij vervolgens dienden te wachten op de resultaten van deze testen, een proces dat ongeveer negentig dagen in beslag nam (NPO verzoekster, p. 9; NPO verzoeker, p. 7). Zij gaven verder aan dat zij op 4 april 2024, naar aanleiding van een promotie voor rechtstreekse vluchten naar Parijs, hun vliegtickets hebben aangekocht. Verzoekers verklaren bovendien dat zij de vertrekdatum in oktober 2024 hebben bepaald op basis van de tijd die zij meenden nodig te hebben om de documenten voor de honden in orde te brengen (NPO verzoekster, p. 9; NPO verzoeker, p. 7). Uit hun verklaringen blijkt derhalve duidelijk dat zij hun vertrek uit Colombia hebben gepland en georganiseerd in functie van administratieve en praktische vereisten. Hoewel begrip kan worden opgebracht voor het belang dat verzoekers hechten aan hun assistentiehonden, benadrukt de Raad dat van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die meent nood te hebben aan internationale bescherming, redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij een actieve houding aanneemt om zo snel mogelijk te kunnen vertrekken. De afwachtende houding van verzoekers en de voornamelijk economische en praktische overwegingen die hieraan ten grondslag liggen, kunnen zodoende niet in overeenstemming worden gebracht met een gegronde vrees voor vervolging. Verzoekers' handelen ondermijnt de ernst en de geloofwaardigheid van de door hen aangehaalde bedreigingen en geschetste vrees voor vervolging. Verzoekers brengen met hun betoog, waarin zij in wezen volharden in hun verklaringen, geenszins valabele elementen bij die hun laattijdig vertrek kunnen verschonen.

5.3.3.6. Waar verzoekers doorheen hun verzoekschrift benadrukken dat verzoekster sinds haar jeugd problemen kent met de FARC, en in dit verband erop wijzen dat haar vader in 1999 door de FARC werd vermoord en dat haar moeder nadien werd afgeperst en herhaaldelijk gedwongen werd te verhuizen omwille van bedreigingen door deze groepering, stelt de Raad vast dat uit de door hen neergelegde stukken blijkt dat verzoeksters familie werd erkend als slachtoffer van interne ontheemding en werd opgenomen in het Uniek Register van Slachtoffers (RUV) van de Unidad para la Atención y Reparación Integral a las Víctimas (UARIV). Deze elementen worden in de bestreden beslissingen niet betwist en kunnen als vaststaand worden beschouwd. Het attest van de Unidad para las Víctimas van 14 november 2014 op naam van verzoeksters moeder en de resoluties inzake gedwongen ontheemding van 30 oktober 2014, 17 mei 2018 en 11 september 2018 hebben evenwel betrekking op feiten die zich voordeden in de periode 1999-2018 en staven de door verzoekers aangehaalde problemen met de FARC sinds 2023 niet. De loutere hoedanigheid van verzoekers als intern ontheemden volstaat dan ook niet om een actuele vrees voor vervolging aannemelijk te maken, zoals in de bestreden beslissingen op goede gronden wordt gemotiveerd. Verzoekers slagen er immers niet in aannemelijk te maken dat hun problemen met de FARC in 2023-2024 opnieuw zijn opgelaaaid en hen ertoe hebben gedwongen Colombia te verlaten. De door hen aangehaalde feiten werden immers ongeloofwaardig bevonden of blijken van louter gemeenrechtelijke aard te zijn. Nu verzoekers niet aannemelijk maken dat zij in de jaren voorafgaand aan hun vertrek nog concrete problemen hebben gekend die kunnen worden gelinkt aan de eerdere ontheemding of aan de actoren die hiervoor verantwoordelijk zouden zijn geweest, zijn er goede redenen om aan te nemen dat de vervolging waarvan zij in het verleden het slachtoffer zouden zijn geweest zich bij een terugkeer naar Colombia niet opnieuw zal voordoen.

5.3.3.7. Het motief van de bestreden beslissingen met betrekking tot de tegenstrijdige verklaringen van verzoekers over de gebeurtenissen in Restrepo in 2018, acht de Raad een overtollig motief dat geen ander licht werpt op de voorgaande vaststellingen, en met name dat verzoekers niet aannemelijk hebben dat zij sinds hun verhuis naar Manizales in 2018 en tot op het ogenblik van hun vertrek in oktober 2024 nog problemen hebben ondervonden met de FARC. Kritiek op een overtollig motief kan niet leiden tot een hervorming van de bestreden beslissingen.

5.3.3.8. De Raad stelt vast dat verzoekers voor het overige slechts blijven steken in het louter volharden in hun ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, en het bekritisieren en tegenspreken van bepaalde gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, zonder concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusie in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Dergelijk verweer is niet dienstig en vermag niet de pertinente motieven van de bestreden beslissing, zoals hoger weergegeven, te ontkrachten.

5.3.3.9. Verzoekers voeren voorts geen concreet verweer tegen de motieven van de bestreden beslissingen met betrekking tot de documenten die zij hebben voorgelegd zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van een actuele en gegronde vrees voor vervolging.

5.3.3.9. Gezien het geheel van wat voorafgaat, slagen verzoeker er niet in de voormelde motieven uit de bestreden beslissingen *in concreto* te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en draagkracht en worden, daar zij door verzoekers niet op dienstige wijze worden weerlegd, door de Raad tot de zijn gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

5.3.4 In acht genomen de verklaringen van verzoekers en de door hen neergelegde documenten, beoordeeld in het licht van de relevante landeninformatie met betrekking tot hun land van herkomst, treedt de Raad de commissaris-generaal bij in zijn beoordeling dat verzoekers niet aannemelijk maken dat zij na hun verhuis naar Manizales in hun land van herkomst nog werden bedreigd door de FARC of dat zij omwille van dergelijke bedreigingen vervolging riskeren in geval van terugkeer naar Colombia. Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet niet zijn vervuld en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoekers.

5.3.5. Voorgaande vaststellingen volstaan tevens voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

5.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

5.4.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoekers geen concrete elementen aanbrengen waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat zij dergelijk risico lopen in Colombia.

5.4.2. In zoverre verzoekers zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroepen op dezelfde motieven als deze aangehaald ter staving van hun vrees voor vervolging, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd werd dat verzoekers niet aannemelijk hebben gemaakt dat zij daadwerkelijk een nood heeft aan internationale bescherming.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekers geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek worden geviseerd.

5.4.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij terugkeert naar zijn land van herkomst, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*. Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Gelet op de beschikbare landeninformatie wordt niet betwist dat er in Colombia een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich echter niet uit over het hele land, maar concentreert zich op het platteland van een aantal geografische gebieden.

In de bestreden beslissingen wordt aangaande de veiligheidssituatie in Colombia het volgende uiteengezet:

“In Colombia vond de afgelopen vijf decennia een gewapend conflict plaats tussen de Colombiaanse autoriteiten en verschillende rebellengroeperingen, met als belangrijkste de FARC en het ELN. Evenzeer verschenen paramilitaire groepen op het toneel. Vanaf de jaren ‘2000 konden de rebellen geleidelijk aan

worden verdreven naar de periferie van het land en vond een ontwapening van de paramilitairen plaats. Er werd bovendien op 30 november 2016 een historisch vredesakkoord ondertekend tussen de FARC en de Colombiaanse regering. Het merendeel van de FARC-strijders legde de wapens neer en kon zich geleidelijk aan re-integreren in de maatschappij.

Hoewel in de nasleep van het vredesakkoord een spectaculaire daling van het aantal burgerslachtoffers werd opgetekend, waren er op andere vlakken tekortkomingen. Zo ontstond er na de demobilisatie van de FARC een machtsvacuüm waardoor andere groeperingen voormalige FARC-gebieden konden inpalmen. Het gaat in deze om het ELN, dissidenten van de FARC, neo-paramilitairen en ook georganiseerde misdaadbendes. Deze groeperingen raakten mettertijd meer en meer versnipperd en zijn ook onderling beginnen strijden om meer territoriale controle, een dynamiek die overigens nog versterkt werd door de coronapandemie. Hun handelswijze lijkt steeds meer gedreven door puur economisch gewin uit illegale activiteiten, eerder dan de ideologische drijfveren van weleer. Dit alles zorgde voor een stijging van de geweldscijfers vanaf 2020.

Sinds het aantreden van president Petro heeft de Colombiaanse regering voorgenomen om onderhandelingen te starten met acht verschillende soorten gewapende groepen. Deze werden eind 2022 aangevat en hebben als doel gelijktijdige wapenstilstanden te bekomen en, op langere termijn, voor een permanente ontwapening en verbetering van de veiligheidssituatie te zorgen. Het plan, dat bekend staat als Paz Total (Totale Vrede), kende tot nu toe een erg grillig verloop. Er werd onder meer een staakt-het-vuren met het ELN bekomen tussen augustus 2023 en augustus 2024, maar dit werd niet verlengd en een tweede poging hiertoe mislukte. Met de EMC en de SM (twee belangrijke dissidenten van het FARC-EP) werd tevens een staakt-het-vuren bereikt dat nadien is afgesprongen. Doorheen 2024 kenden al deze groeperingen bovendien afsplitsingen binnen hun eigen rangen, die op hun beurt wel verder onderhandelden met de regering. Voor het overige werden onder Paz Total ook onderhandelingen gevoerd met stedelijke bendes, die een wisselend succes kenden. Met de Clan del Golfo, de grootste neo-paramilitaire groep in Colombia, voerde de regering vooralsnog geen vredesgesprekken al werd een eerste aanzet hiertoe wel gegeven.

Zowel uit de EUAA Colombia Country Focus van december 2022 (beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_focus.pdf), de UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia van augustus 2023 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html>) als de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 10 april 2025 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20250410.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. De landeninformatie wijst eveneens uit dat het Paz Total-plan een wisselende impact heeft gehad.

Allereerst is het aantal confrontaties tussen de regeringstroepen en de gewapende groepen aanzienlijk gedaald. Sinds het afspringen van enkele staakt-het-vurens eind 2024 zijn dergelijke confrontaties echter weer gestegen. Wat betreft het aantal vijandelijkheden tussen gewapende groepen onderling, wordt over het algemeen een stijging vastgesteld. Aan de grondslag hiervan liggen de vele interne splitsingen alsook de concurrentiële belangen in illegale economieën. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het platteland en in afgelegen rurale gebieden. Het gaat om een aantal specifieke departementen, met name Antioquia, Arauca, zuidelijk Bolívar, Caquetá, Cauca, Chocó, zuidelijk Córdoba, Guaviare, Magdalena Medio, Meta, Nariño, Norte de Santander, Putumayo, Tolima en de Pacifische regio Valle del Cauca. Een recent voorbeeld van het geweld in deze zin, zijn de aanvallen van het ELN binnen de regio Catatumbo (Norte de Santander) in januari 2025. Het bestaan van gewapend conflict in bovenstaande departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld.

Uit de voornoemde landeninformatie blijkt tevens dat het merendeel van de gewapende groepen hun grondgebied heeft kunnen uitbreiden. Het gaat opnieuw voornamelijk om plattelandszones in de hierboven vernoemde departementen en regio's. Daar waar een van de gewapende groepen een exclusieve invloed uitoefent, nemen zij bepaalde functies van de staat over en oefenen zij verregaande sociale controle uit. De plaatselijke bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Er vinden ook gewelddadige incidenten plaats zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, ontvoeringen en verdwijningen, het gebruik van landmijnen en bloedbaden (massacres). Specifieke profielen die hierbij geïdentificeerd worden zijn sociale leiders, mensenrechtenactivisten en gedemobiliseerde FARC-strijders. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenwel dat de deze toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld voornamelijk doelgericht is. Aldus heeft dit geen uitstaans met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat ook de slachtoffers van dit type geweld geviseerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissarisgeneraal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

Verzoekers verwijzen in hun verzoekschrift naar informatie die dateert van voor of in lijn ligt met de bronnen waarop voormelde analyse is gebaseerd. Zij brengen aldus geen informatie bij waaruit kan blijken dat voormelde analyse van de verwerende partij niet langer correct, dan wel actueel zou zijn of dat de verwerende partij de verkeerde conclusies hieruit zou hebben getrokken. De landeninformatie waarnaar zij verwijzen heeft bovendien betrekking op de situatie in Colombia in het algemeen, dan wel op de situatie in de departementen Antioquia, Arauca, Cauca, Caquetá, Córdoba, Guaviare, Chocó, Nariño, Norte del Santander, Putumayo, Valle del Cauca, waardoor deze informatie, gelet op de regionale verschillen waarop in de bestreden beslissing wordt gewezen, *in casu* niet relevant is. Het betoog van verzoekers doet dan ook geen afbreuk aan dat de vaststelling dat er in de (groot)steden, waaronder Pereira gelegen in het departement het Risaralda, geen sprake is van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet en het geweld dat er plaatsvindt in wezen doelgericht is en niet willekeurig van aard. Bijgevolg maken verzoekers niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers tonen gelet op het voormelde niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

5.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen verzoekers niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers tonen evenmin aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

5.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers werden gehoord op het CGVS. Tijdens hun persoonlijk onderhoud kregen zij de mogelijkheid hun asielmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoekers en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

5.7. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor niet over de grond van het beroep zou kunnen geoordeeld worden. Verzoekers hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig april tweeduizend zesentwintig door:

K. ALLYNS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

K. ALLYNS